

Asociația RENINCO ROMANIA

Reteaua Nationala de Informare si Cooperare pentru integrarea in comunitate a copiilor si tinerilor cu cerinte educative speciale

Buletin Informativ nr. 5, anul 14, săptămâna 9 – 15 martie 2026

Cuprins:

- ✚ Noutăți de la Ministerul Educației
- ✚ RENINCO – prezentare Modele și forme de sprijin educațional în contexte incluzive
- ✚ Aproape una din zece nașteri din România este la adolescente
- ✚ Școala nu ar trebui să aleagă între creion și tastatură
- ✚ Copiii au nevoie să simtă că sunt importanți
- ✚ Cum poate fi dezvoltată inteligența practică la copii?
- ✚ Ziua în care copiii cu nevoi speciale au zâmbit și nu s-au simțit judecați
- ✚ Semnal de alarmă cu privire la copiii și adulții cu nevoi speciale
- ✚ 16 martie - Ziua Încurajării Copiilor în a Face Lucruri Incredibile

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Noutăți

❖ Proiect de Ordonanță de urgență, în consultare publică

Data publicării: vineri, 6 martie, 2026

Ministerul Educației și Cercetării a lansat în 6 martie, în consultare publică, proiectul de *Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 141/2025 privind unele măsuri fiscal-bugetare și luarea unor măsuri în domeniul educației.*

Proiectul prevede două modificări, respectiv:

- **Continuarea procesului de derulare a concursurilor pentru ocuparea posturilor vacante atât în învățământul preuniversitar, cât și în învățământul superior, pentru asigurarea continuității procesului de învățământ.**

Se creează, astfel, cadrul legal pentru organizarea concursurilor pentru ocuparea posturilor didactice vacante sau temporar vacante din unitățile de învățământ preuniversitar de stat și a posturilor de asistent universitar.

RENINCO - Buletin Informativ nr.5 anul 14, saptamana 9 – 15 martie 2026

- **Înființarea Corpului românesc pentru educație în străinătate (CRES)**, prin care se creează cadrul legal pentru trimitere cadre didactice pentru predarea limbii române sau a unor discipline non-lingvistice în școlile în care se predă în limba română sau unde se predă limba română pentru copiii aparținând minorității române din alte țări.

Calitatea de membru CRES se dobândește prin promovarea concursului de selecție organizat de Ministerul Educației și Cercetării și înscrierea în Registrul Național constituit cu acest scop, în baza unei proceduri și a unor criterii de selecție ce vor fi stabilite ulterior prin metodologie aprobată prin ordin al ministrului educației și cercetării.

Proiectul supus consultării este disponibil

► https://www.edu.ro/cons_pub_POUG_21_26_modificare_L141

https://edu.ro/press_rel_14_2026

RENINCO – Modele și forme de sprijin educațional în contexte incluzive, editura Terra, Focșani, 2011

Autori: Ecaterina Vrăsmaș, Traian Vrăsmaș (coordonatori), GRUPUL ROMÂN PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ (GREI): Corina Murariu Botez, Adina Codreș, Viorica Preda, Izabela Popa, Anda Stanciu, Monica Stanciu, Ecaterina Vrăsmaș Traian Vrăsmaș

Publicația a apărut cu sprijinul financiar al Ambasadei Franței la București, în cadrul proiectului “Alianțe pentru educația incluzivă”.

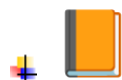
Extras din: Cuvânt înainte. Educația incluzivă ca sprijin pentru toți. Trei argumente

Serviciile de sprijin în școală reprezintă oarecum roluri noi pentru cadrele didactice - ne referim la cadrele didactice de sprijin, itinerante dar și la consilierii școlari care funcționează din anii 2000, mai puțin la logopezi, care au o istorie mai îndelungată.

Aceste servicii constituie o dimensiune centrală în realizarea unei școli care să răspundă adecvat nevoilor educaționale ale tuturor copiilor.

Se simte nevoia de a cunoaște și aplica cele mai potrivite modele și apoi de a le discuta și analiza împreună cu colegii, într-un efort comun care să constituie o împărtășire de experiențe, dar și o colaborare eficientă și necesară în educație.

Lucrarea este postată pe site RENINCO, la adresa: <https://www.reninc.ro/index.php/publicatii>

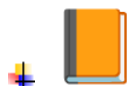
Aproape una din zece nașteri din România este la adolescente

Organizația Salvați Copiii România cere introducerea educației pentru sănătate ca materie obligatorie în școli, după ce datele Institutului Național de Statistică arată că aproape una din 10 nașteri din România este la adolescente.

În 2024 au fost înregistrate 601 nașteri la fete sub 15 ani, iar unele dintre ele deveniseră deja mame

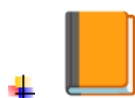
RENINCO - Buletin Informativ nr.5 anul 14, saptamana 9 – 15 martie 2026

de mai multe ori. Organizația consideră că actuala lege, care permite predarea educației pentru sănătate abia din clasa a VIII-a și doar cu acordul părinților, nu răspunde realității și propune introducerea acestei discipline încă din primii ani de școală, alături de formarea profesorilor și materiale validate științific.

Școala nu ar trebui să aleagă între creion și tastatură

Copiii care preferă să scrie la calculator, dar tastează greu, produc de obicei texte mai slabe. Un studiu realizat cu 500 de elevi australieni de clasa a II-a arată că, deși copiii din generația Alpha preferă tastatura în locul scrisului de mână, acest lucru nu îi face automat mai buni la scrisul digital. Factorul decisiv este cât de ușor tastează. În schimb, copiii care scriu de mână cu mai multă ușurință și încredere tind să compună texte mai bune și când folosesc tastatura. Școala nu ar trebui să aleagă între creion și tastatură, ci să le predea pe amândouă cu seriozitate. Pe fondul trecerii tot mai rapide la examene digitale, inclusiv în Australia, unde testele naționale se dau deja online din clasa a III-a, studiul avertizează că tehnologia nu ajută dacă tehnica lipsește.

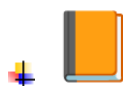

Copiii au nevoie să simtă că sunt importanți

Sentimentul că ești apreciat și că poți contribui la viața celorlalți începe să se formeze încă din primele luni de viață. Contrar aparențelor, cei mici nu au doar nevoi primare (hrană, siguranță, joacă). Au nevoie și de ceva mai puțin vizibil, sentimentul că sunt importanți și că au valoare pentru cei din jur, arată un studiu realizat la Harvard.

În această perioadă se construiește arhitectura de bază a creierului, iar experiențele timpurii influențează modul în care se formează conexiunile dintre neuroni. Atunci când copiii primesc semnale constante că sunt văzuți și apreciați, aceste experiențe devin fundamentul pentru relații sănătoase și încredere în sine mai târziu în viață. Sentimentul de a fi important îi poate proteja pe copii și de probleme precum stresul sau depresia.

Studiile arată că și copiii foarte mici simt nevoia de a se face utili. Chiar de la aproximativ 18 luni, mulți încearcă spontan să ajute, de exemplu aduc un obiect unui adult sau participă la mici sarcini. Atunci când aceste gesturi sunt observate și încurajate, copiii învață că pot avea un impact asupra celor din jur, ceea ce contribuie la dezvoltarea empatiei și a stimei de sine.

Cum poate fi dezvoltată inteligența practică la copii?

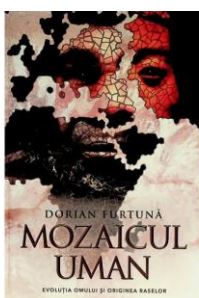
Capacitatea de a aplica un set de cunoștințe în situații de viață poartă un nume în mediul academic: inteligența practică. Aceasta se observă adesea în clasă, în timpul experimentelor sau al activităților aplicative, spune profesorul de științe Constantin Lomaca într-o postare pe social media. Unii elevi reușesc să facă rapid conexiuni, să găsească soluții la probleme concrete, chiar dacă nu sunt

neapărat cei care obțin cele mai mari note la testele clasice.

Conceptul a fost introdus de psihologul Robert Sternberg în teoria sa care spune că inteligența are trei componente principale: analitică (gândirea logică), creativă (capacitatea de a găsi idei noi) și practică (abilitatea de a aplica cunoștințele în situații reale).

Metode (<https://www.cogn-iq.org/learn/theory/practical-intelligence/>) prin care poate fi încurajată inteligența practică:

- experimente și lucrări practice la clasă;
- probleme care cer conexiuni între mai multe idei, nu doar memorare;
- proiecte aplicate sau activități de tip „rezolvarea unei situații reale”;
- discuții despre cum a fost găsită o soluție;
- activități în care elevii trebuie să testeze și să îmbunătățească o idee.

În cartea lui Dorian Furtună, *Mozaicul uman*, poți afla mai multe despre evoluția inteligenței umane și despre legătura dintre dezvoltarea cerebelului și abilitățile tehnice sau motorii complexe.

sursa: Informații preluate din revista *VOLUNTAR* (proiect al Asociației Edu Forum) la care vă puteți abona gratuit și o veți primi în fiecare dimineața de vineri.

adresa pentru abonamente: <https://mailchi.mp/eduforum/vocativ-newsletter>

🇷🇴 Ziua în care copiii cu nevoi speciale au zâmbit și nu s-au simțit judecați. Cum a fost la primul spectacol de balet incluziv din România?

Într-o sală de concert din România, liniștea are o greutate aparte. Nu e doar liniștea muzicii care începe, ci și cea a așteptărilor. Publicul tipic știe cum „se stă”: drept, atent, nemișcat. În rândul trei, o mamă își ține copilul atipic în brațe. Băiatul are o tulburare din spectrul autist. Îi place muzica, dar nu poate promite că va rămâne complet nemișcat sau că nu va scoate niciun sunet. Când foșnește programul sau își mișcă corpul în ritmul orchestrei, câteva capete se întorc, cu priviri muștrător-superioare. Suficient cât să transmită mesajul: „Aici nu e locul potrivit pentru cei ca voi.” Pentru părintele unui copil neurodivergent e încă o palmă în plus, încă un cui înfipt în inima lor deja ciuruită.

Cum e la noi?

În multe spații publice din România – săli de spectacole, muzee, teatre – prezența copiilor cu dizabilități este încă percepută ca o ciudățenie, uneori ca un disconfort. O pendulare între stări de la

ostilitate declarată, la elemente care țin de o cultură a rigidității elitiste, a regulilor nescrise despre cum trebuie să te porți într-un spațiu al culturii. Iar cultura, paradoxal, devine un teritoriu rezervat celor care se pot conforma fără abatere.

Mulți dintre părinții copiilor cu dizabilități din România au renunțat de mult să speră că pot să se bucure de beneficiile artei fără să fie respinși, judecați, etichetați ironic. În vârtejul multelor griji și greutatea pe care le au de dus, mersul la spectacol, la muzee, la teatru a devenit un ideal utopic. Rareori există programe adaptate, tururi senzoriale, ore „relaxate” în care zgomotele neașteptate să fie acceptate. În puținele cazuri în care există astfel de oferte, rareori ajung și la urechile părinților. Accesibilitatea e înțeleasă preponderent fizic – rampă, lift – dar nu și senzorial, emoțional sau social.

Ce au alții și noi n-avem?

Contrastul devine vizibil când privim către țări unde politicile de incluziune sunt asumate sistemic, nu doar declarativ. În Finlanda sau Estonia, de exemplu, incluziunea nu începe la ușa muzeului, ci în educație, în formarea personalului, în mentalitatea colectivă. În multe muzee și săli de spectacol din aceste țări există „relaxed performances” – reprezentații adaptate, în care luminile nu sunt complet stinse, sunetul nu este copleșitor, iar mișcarea sau reacțiile copiilor nu sunt sancționate social. Personalul este instruit să înțeleagă diversitatea neurologică, nu să o corecteze.

În Marea Britanie, conceptul de „autism-friendly” a devenit o practică obișnuită în instituții culturale majore, iar în Suedia accesibilitatea este integrată în standardele de funcționare ale instituțiilor publice, nu tratată ca un proiect separat. Diferența esențială nu constă doar în infrastructură, ci în normalizare. Acolo, prezența unui copil neurodivergent sau cu dizabilități motorii într-o sală de concert nu declanșează un murmur colectiv, pentru că societatea a învățat că diversitatea comportamentală face parte din peisajul uman.

Da, se poate și la noi!

În România, schimbarea începe timid. Există inițiative independente, ONG-uri care organizează spectacole adaptate, profesori care pregătesc elevii tipici să înțeleagă colegii diferiți. Dar aceste eforturi rămân insulare, dependente de entuziasmul unor oameni, nu de o politică publică coerentă.

În București, peste 900 de copii și adulți cu dizabilități, însoțiți de aparținători, au participat la primul spectacol de balet incluziv realizat în România - „Dansul pașilor de catifea”. Evenimentul, o premieră națională, a fost organizat de Asociația Kinetobebe în parteneriat cu Opera Națională Română, care și-a deschis în premieră porțile pentru copiii cu dizabilități motorii și neurodivergenți.

„E mai mult decât un spectacol, e puntea dintre terapie și artă, dintre știință și emoție. Este rezultatul unei colaborări reale între terapeuți și artiști și dovada că scena poate deveni un spațiu prietenos pentru toți, dacă este proiectată cu grijă, cunoaștere și responsabilitate. Este primul proiect care reunește patru direcții de accesibilizare: senzorială, vizuală, auditivă și logistică – toate implementate simultan, într-un spectacol profesionist desfășurat într-o prestigioasă instituție națională de cultură. Terapia și arta și-au dat mâna în acest spectacol. Dansatorii au repetat multe săptămâni imaginându-și cum va fi să transmită povestea acestor copii, cum o vor întâmpina aceștia cu energia, cu reacțiile lor, cu felul lor unic de a trăi emoțiile. Echipele corpului artistic și tehnic de balet au pus în practică recomandările specialiștilor în psihopedagogie specială și neurodiversitate și ale kinetoterapeuților din centrele Kinetobebe. A rezultat un balet al senzațiilor, în care fiecare pas și mișcare au fost gândite să stimuleze senzorial copiii cu nevoi speciale. Împreună am putut elabora și un ghid practic pentru părinți pe care îl vom dezvolta ca exemplu de bune practici pentru realizarea de spectacole accesibile, de către instituțiile de cultură din România”, a explicat actorul Bogdan Acatrinei, co-fondator al Asociației Kinetobebe, autorul conceptului artistic al spectacolului.

„De ce facem toate aceste lucruri? Pentru că arta îi ajută pe copiii cu dizabilități să se exprime și să crească. Dansul pașilor de catifea este dedicat unei comunități care mult prea rar a fost invitată să se bucure de cultură. Împreună cu partenerii noștri, am creat un spațiu de întâlnire între lumi care, deși ar trebui să comunice firesc, sunt încă separate de obstacole administrative, culturale sau pur și simplu de bariere de atenție și mentalitate. Acest spectacol nu a oferit doar bucurie, ci și validare, cu mesajul: Și tu meriți să fii aici. Și pentru tine se creează artă. A fost o demonstrație complexă și reușită a faptului că incluziunea nu este doar posibilă - este necesară, sustenabilă și profund umană. Și este doar începutul unui model de colaborare între artă, educație, sănătate și responsabilitate socială”, a declarat Ana Raluca Chișu, antreprenoare socială, fondatoarea Asociației Kinetobebe.

Spațiul public este oglinda maturității unei societăți

Percepția socială este, poate, cea mai dificilă frontieră. Pentru că incluziunea reală nu înseamnă doar a permite accesul, ci a transforma norma. Înseamnă ca un copil care vocalizează involuntar într-un muzeu să nu fie privit ca o perturbare, ci ca un vizitator. Înseamnă ca un părinte să nu trăiască fiecare ieșire culturală cu frica anticipării reacțiilor celorlalți.

Iar felul în care reacționăm la vulnerabilitate spune mai mult despre noi decât despre cei pe care îi privim. În țările unde incluziunea funcționează, diferența nu mai este un eveniment. Este pur și simplu parte din realitate. Nimeni nu se uită insistent, „ca la circ”, nu comentează, nu se „holbează”, nu se simte deranjat de prezența lor. E un semn de educație, de civism, de toleranță și incluziune autentică.

Primii pași pentru România au fost făcuți prin astfel de evenimente care creează nu doar o nouă reglementare, ci o nouă obișnuință: aceea de a construi un firesc al actului de cultură care adună la un loc copii tipici și atipici, care odată ce ajung adulți, vor accepta că armonia nu înseamnă uniformitate.

Sute de copii cu dizabilități proveniți din medii vulnerabile, beneficiari ai Asociației KinetoBebe și ai altor asociații pentru copii cu dizabilități, au participat la distanță de doar câteva luni la mai multe astfel de experiențe. Două concerte de excepție în cadrul Festivalului George Enescu, cel mai mare festival de muzică clasică din România, și o experiență imersivă la Muzeul MINA (Museum of Immersive New Art), un spectacol de muzică clasică organizat în incinta centrului de recuperare pediatrică KinetoBebe din Clinica Memorial City Gate.

Evenimentele au fost organizate de Asociația KinetoBebe, în cadrul proiectului „Bucureștii este și al lor”, o inițiativă care oferă copiilor cu nevoi speciale sprijin și acces la experiențe educaționale, culturale și sociale.

sursa: www.republica.ro, autor Daniela Palade Teodorescu, 2026

🚩 Semnal de alarmă cu privire la copiii și adulții cu nevoi speciale. „Vor trebui să aleagă între hrană, taxe sau tratament”

„Drepturile persoanelor cu dizabilități sunt considerate un lux pe care România nu și-l mai poate permite”, povestește cu amărăciune mama unui copil neurodivergent, care de peste 20 de ani face tot ce e omenește posibil, uneori și imposibilul, pentru acești copii și aparținătorii lor.

În familiile în care există persoane cu dizabilități, în special copii, lista de cumpărături se scurtează tot mai mult: lapte, pâine, medicamente, terapie. Nu pentru că nu e nevoie de mult mai multe lucruri, ci pentru că nu își mai pot permite. Mai nou, impozitul pe locuința modestă le amenință și ceea ce părea sigur – acoperișul deasupra capului.

Maria are o dizabilitate locomotorie și trăiește dintr-o indemnizație modestă, plus salariul pentru care muncește din greu ca analist de date. E singurul job pe care poate să îl facă remote, pentru că se deplasează foarte greu. În fiecare lună calculează, taie, amână. Costurile pentru tratament, transport adaptat, terapii și dispozitive medicale nu sunt opționale. Sunt condiția minimă pentru a putea funcționa. Eliminarea scutirilor de impozit înseamnă pentru ea un lucru simplu și crud: va trebui să aleagă între hrană și taxe.

Pentru Ioana, mama unui copil cu dizabilități fizice și psihice, vestea e bulversantă. Terapia ocupațională, logopedia și ședințele de kinetoterapie nu sunt „activități extra”. Sunt șansa copilului ei la un minimum de autonomie. Fiecare progres a venit cu efort, timp și costuri constante. Mama e singurul întreținător din familie, iar dacă bugetul - și așa modest - va fi diminuat de noi obligații fiscale, prima pe lista de renunțări va fi terapia. Iar întreruperea acesteia, spun specialiștii, înseamnă regres.

Actualele măsuri de austeritate impuse persoanelor cu dizabilități îmi aduc aminte de același tip de discriminare impus în anul 2010, în contextul modificărilor semnificative ale legislației sociale,

inclusiv reducerea sau suspendarea unor indemnizații pentru persoanele cu dizabilități și a ajutorului pentru însoțitori. Criza economică a determinat Guvernul să taie cheltuieli bugetare, iar primele vizate au fost persoanele vulnerabile.

Mamele copiilor cu dizabilități au fost sever afectate, pierzând o parte din sprijinul financiar. Motivația, mai mult sau mai puțin declarată, e una profund discriminatorie la adresa femeilor și copiilor aflați în situații de viață extrem de dificile – o mamă nu își va lăsa copilul bolnav de izbeliște, chiar dacă e lipsită de mijloace financiare de a-l crește, educa sau purta prin spitale. Găsesc ele o soluție, doar nu o să arunce copiii în stradă. Sună dur, inuman, dar exprimă o realitate concretă, pe care o reținem în această perioadă de nouă austeritate economică. Primii puși pe lista tăierilor bugetare sunt și cei mai copleșiți și lipsiți de apărare – femeile, copiii, bătrânii. Pe principiul „doar n-o să aibă inima să-și abandoneze copilul sau părintele în vârstă...”

Protejați persoanele cu dizabilități – scutiri fiscale și venituri decente

„Dizabilitatea vine cu cheltuieli suplimentare permanente: tratamente, dispozitive, transport, energie, asistență. Eliminarea scutirilor și indemnizațiile insuficiente adâncesc sărăcia. Această campanie nu este doar despre persoanele cu dizabilități, ci despre tipul de societate în care trăim cu toții”, declară Daniela Tontsch, președinta Consiliului National al Dizabilității din România (CNDR), care a inițiat o petiție în acest sens împreună cu comunitatea Declic. Ziua în care copiii cu nevoi speciale au zâmbit și nu s-au simțit judecați. Cum a fost la primul spectacol de balet incluziv din România?

În 2010, multe familii au raportat pierderea sau diminuarea semnificativă a indemnizațiilor pentru însoțitorii copiilor cu handicap, îngreunând accesul la terapii și tratamente. Reevaluarea cazurilor a creat confuzie și a lăsat numeroase familii fără resurse financiare esențiale în 2010-2011. Această perioadă a fost marcată de controverse, legislația suferind multiple revizuri (Legea nr. 277/2010), iar drepturile au fost reevaluate în anii următori.

Vulnerabilizarea vulnerabilității – să alegi între a te hrăni și a-ți continua tratamentul vital

În 2026, scenariul se repetă – decizia Guvernului de eliminare a scutirilor de impozit pentru persoanele cu dizabilități împinge vulnerabilitatea la limită.

Eliminarea scutirilor de impozit pentru persoanele cu dizabilități riscă să transforme o categorie deja vulnerabilă într-una aflată în pragul excluziunii sociale. Pentru mulți dintre acești oameni, veniturile sunt limitate la indemnizații sau pensii modeste, iar costurile suplimentare generate de dizabilitate – tratamente, medicamente, dispozitive asistive, transport adaptat – sunt constante și, adesea, în creștere.

În lipsa facilităților fiscale, numeroase persoane vor fi puse în situația dramatică de a alege între a cumpăra hrană sau a plăti taxe și impozite locale. Sau să aleagă între a se hrăni și a-și continua tratamentul vital pentru a-și meține o calitate a vieții cât de cât funcțională.

Impactul este și mai sever în cazul familiilor care au copii cu dizabilități. Terapiile de recuperare – logopedie, kinetoterapie, terapie ocupațională și senzorială – sunt intervenții pe termen lung, esențiale pentru progresul și autonomia copiilor. Fără sprijin financiar adecvat, mulți părinți vor fi nevoiți să întrerupă aceste terapii, compromițând ani de efort și șanse reale la integrare socială și educațională. Deja mulți au pus terapiile la finalul priorităților, pentru a-și păstra locuința sau a-și

asigura mâncarea de zi cu zi.

O astfel de alegere nu este doar o problemă bugetară, ci una profund umană, care afectează demnitatea și calitatea vieții. Este o discuție despre umanitate. Despre dreptul de a trăi fără teama că o decizie administrativă te poate împinge în imposibilitatea de a-ți plăti medicamentele sau de a continua terapia copilului. Da, părinții sunt puternici de dragul copilului, dar nu pot rămâne astfel la nesfârșit. Întrebarea nu este dacă ne permitem să îi sprijinim. Întrebarea este dacă ne permitem, ca societate, să îi lăsăm singuri.

Soluții de la ONG-uri care oferă burse de terapie pentru copii în situații vulnerabile

Soluțiile există: menținerea scutirilor pentru persoanele cu dizabilități grave, plafonarea impozitelor în funcție de venit, vouchere dedicate terapiilor, fonduri locale de sprijin pentru familiile vulnerabile, ONG-uri care preiau ceea ce statul nu mai poate face.

„Potrivit cadrului legal stabilit prin Legea nr. 448/2006, statul are obligația de a proteja și sprijini persoanele cu dizabilități, asigurând egalitatea de șanse și incluziunea socială. Eliminarea unor mecanisme de compensare fiscală ridică semne de întrebare cu privire la respectarea acestor principii. Este poate cea mai grea perioadă financiară din ultimii 10 ani și, din păcate, austeritatea pe dizabilitate lasă urme adânci în starea de sănătate a copiilor care au nevoie de recuperare pediatrică pe termen lung. Văd o scădere dramatică a ședințelor pe care părinții le pot susține financiar, precum și lipsa totală de predictibilitate în ceea ce privește continuarea terapiilor absolut necesare”, explică antreprenoarea socială Ana Raluca Chișu, fondatoarea Asociației KinetoBebe. Ea a inițiat #BurseleDeTerapie, un proiect unic finanțat de Asociația KinetoBebe, prin campanii de fundraising dedicate. Programul oferă sprijin copiilor care au nevoie de terapii de recuperare de lungă durată, dar nu pot beneficia de tratamentele necesare în sistemul medical de stat, care nu este suficient de extins pentru a acoperi toate aceste nevoi. Obiectivul este asigurarea accesului gratuit la programe de terapie complexe pentru copiii cu afecțiuni ortopedice și neurologice, cu sindroame genetice, bebeluși cu deficiențe neuromotorii, copii cu tulburări din spectrul autist sau alte tulburări cognitive și de dezvoltare senzorială. În ultimii ani, asociația a oferit peste 10000 de burse gratuite de terapie pentru copiii cu dizabilități neuromotorii.

„Suntem foarte îngrijorați de răspunsul foarte timid al companiilor care susțin programul social Burse de Terapie. Dacă până acum un an, reușeam să susținem peste 10.000 de ședințe gratuite, în ultimul an am susținut doar jumătate din cererile părinților, iar anul acesta se arată la fel de dificil”, declară co-fondatorul Asociației KinetoBebe, Bogdan Acatrinei.

Într-o societate care își asumă solidaritatea, măsurile fiscale nu pot fi aplicate uniform, ignorând realitățile celor mai vulnerabili. Politicile publice trebuie să protejeze, nu să penalizeze diferențele. Egalitatea de șanse are nevoie de politici publice reale, nu doar să fie bifată pe hârtie și în discursuri.

sursa: www.republica.ro, autor Daniela Palade Teodorescu, 2026

✚ 16 martie - Ziua Încurajării Copiilor în a Face Lucruri Incredibile

Ziua Încurajării Copiilor în a Face Lucruri Incredibile este o inițiativă menită să inspire copiii să-și depășească limitele. Aceasta promovează activități artistice, educative și creative, precum cântatul la chitară, lectură sau activități online, încurajând încrederea în sine.

Toți pentru unul, unul pentru toți!